

מה אתה עושה פה?

בין אשמורות (270 ע') — יהודה יערי
יונה גבעוני היה בן מלמד בעיירה גליצאית, חלוש, נרדף ע"י חבריו וגו'...

סרטים

אשרי לך הוא

נסיון הוליבודי קולנועי לתאר את תל-אונת כוכבי הרדיו בהוליבוד. מרתה גיבסון (דוריס דיי) צעירה ניו-יורקית ענוה, שכל שאיפתה היא לפרנס בכבוד...

זה קרה בליל החג

עוד סרט על אודות שני גברים, נערה אחת והילד הקטן הנוהג בהם. הנערה היא קוני אניס (גינ'ה ליי), אלמנת מל-חמה — וכמובן, נחמדה מאד — המש'...

למה כביתם את האור?

החוף הנספיק (274 ע') — ישראל זרחי
ראובן סט (750 פרומטה). ישראל זרחי היה בן 23, כאשר החל לומד ספרות באוניברסיטה העברית. תוך זמן קצר השתלט על הלשון העברית, וב-15 שנות חייו הנותרות (הוא מת בגיל 38, בשנת 1947) הספיק לפרסם 15 ספ' רים, בשיעור של ספר לשנה.

ג'ק קארסון, דוריס דיי

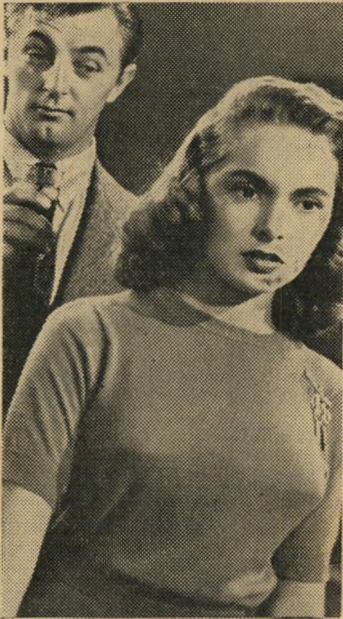
מה הניע את הבמאי?

השחקנים פוצים את פיותיהם בשיח פיי-לוסופי על אודות מהות האהבה, משתנה המצב והסרט מתחיל לשעמם. רוברט מיצ'ום התפרסם עם הופיעו בתפקיד קפטין וקר, בגבו של חייל. ימים אחדים לאחר מכן קיבל צו גיוס, "ירד" לדרגת טוראי פשוט ושרת בצבא האמריקאי עד 1945. אבל הקאריירה שלו לא סבלה, כשם שלא סבלה כאשר ארבע שנים לאחר מכן, בהיותו בשיא פרסומיותו, נתפס על ידי המשטרה בקן מעשני חשיש ונידון למאסר. הקהל, הרואה במיצ'ום את אחת הרמויות הרומנטיות של הבד,

הבן האחר הלז

מעשה באשה השולחת את מאהבה אל הגרדום ועוד מאורעות מוזרים אחרים שמעורבים בהם בני אצילים אנגלים, ממ' זר אקוטי (בן לב אנגלי ואם איטלקיה) וצוענים שואפי דם. אם קיווה ארתור רנק (שהפיק את הסרט) להוציא מתחת ידיו שעשועו שהיה כלולים בו כל הסממנים: רגשות שסחית, דמויות גברתיות, מאור-עות מוזרים, מיסטיקה קלוקלת, מדה מסוימת של הרפתקנות מינית — המציי-נים את הספרות הפופולארית האנגלית, הרי שהצליח מאוד. אבל אם חשב שסרט זה עלול להיות שווה אסימון מחלק אחד — טעה טעות מרה, השכיחה כפי הנראה, אצל איל הקולנוע הבריטי, שהפיק את הסידרה שהחלה באיש פאפור להגיעה לשיאה בלידי המושחתת.

מה הענינים בבן האחר הלז? כאשר בלאש פולר (ואלרי הובסון), בת למשפ'

ג'נט ליי, רוברט מיצ'ום

התשובה מובנת מאליה.

הא צילה שירדה מנכסיה מגיעה, באמצע המאה הקודמת, אל סירת פוריר, היא מוצאת בה את ודה ודודנה, אנשים קשים, אפילו אכזריים, ואת תורן (סטיוארט גרייני ג'ר) בנו הבלתי חוקי של בעל האחוזה הקודם. תורן הוא גבר יפה ובריא, אך בעל שגעון: האחוזה חייבת לחזור אליו, ויהי מה. בלאש מתאהבת בתורן, נשאת, בגלל כספו, לדודנה, אך בליל הכלולות היא נופלת לזרועותיו של הממור האק' זוטרי, המערב אותה בעסק ביש: הוא רוצה את הורד ואת בעלה של בלאש, זומם לרצוח גם את בתה החורגת של בלאש. בזאת מגדיש תורן את הסאה והוא נמסר לידי המשטרה ביזמתה של בלאש. אך כאן נגמר הסכח: הבת החור-רגת הקטנה נפטרת בדרך אסון בלדתה אשם בו (בעקיפין), בלאש נספית שולדתה תינוק שגם בו אשם תורן (במישרין). תורן עצמו נתלה כרוצח ביום בו מתרת שים שני מקרי המות.

למען האמת יש לציין שמארק גאנס הנשום) אלגרה הצרפתי עשה כאן מלאכה סכנית נקיה, בלי שהצד האמנותי והפסי-כולוגי של הסרט ידאגי אותו. התסריט, וביחוד השיח, הם טפשיים. הם השחקנים עושים מאמצים נואשים, בלא שיצליתו בכך, להרים את העלילה מתוך הבויק הצענוני, בו היא שקועה.

החזן בתפקיד דיג

משה אושר, החזן האמריקאי המסייר בישראל, התקשר עם חוגי קולנוע יש-ראליים, הציע הסרטה סרט מוסיקלי. העלילה הייתה צריכה לבטא את האחוזה השוררת בין פועל יהודי, חייל משוחרר, לפועל ערבי, המבקש להתחלב בחיי המ' דיגה. מרמזים שקופים הבין אושר, כי "אין שוק לסחורה זאת", הסכים להשתתף ב' סרט שרקעו נקודת התיישבות העוסקת בדיג. בסרט יופיע אושר כשהוא שט בסירה, בתפקיד דיג, המרבה להשימע את קולו.

שמח כאשר מעבידיו החזירו לו את שר-ביט הכוכבת בשובו מבית הסוהר.

מיציום החל את חייו באוירה פחות רומנטית: בעיר התעשייתית הקטנה ברידג'פורט, לא הרחק מניו-יורק, אליה עבר לגור בילדותו כאשר אמו נישאה בשנית.

רוברט לא יכול להסתגל לאוירה הזעיר-בורגנית אשר שררה בבית, טייל ברחבי אמריקה כשהוא תלוי מאחורי קרונות רכבות משא. הוא הגיע לקאליפורניה, אך רחוקו על ידי אמו הדוגמת שאלצה אותו לסיים גימנסיה.

עבר זמן קצר ורוברט מצא את עצמו שוב בנדודים. הפעם הגיע לפלורידה, עסק במקצועות שונים (בהם: אימפרסאריו של מנועש עתידות מפורסם), עשה כסף ונשא את חברתו מילדות לאשה.

בינתיים קרבה המלחמה לארצות הב' רית ומיציום יצא לעבוד בבית חרושת לנשק, אך לזמן קצר בלבד. בעת בקרו את אחותו הבכירה, שהיתה שחקנית תי-אטרון קטן, מאחורי הקלעים, החליט להצטרף לאותה להקה.

הוא הופיע במספר תפקידים במחזות שונים, קיבל הצעה לנסוע להוליבוד, להר-פיץ בסרטי "המערב הפרוע". היה זה תפקיד צנוע בסרט צנוע, והתשלום לא גדול, אך בהשוואה למשכורת התיאטרון היה זה סכום נאה. ומיציום שהיה זקוק לכסף, ניאות. הוא ראה עצמו משחק קאובוי יפה תואר, הכובש את לבה של נערה חמודה. הוא נדהם בקבלו הוראה לגלג את זקנו ושעריו, להיות אחד הנב-לים בסרט (מן הסידרה הידועה, אך הזולה, של הופאולונג קאסידר).

מיציום הופיע בשמונה סרטים מאותה סידרה לפני שעבר לשחק בתפקידים משה גאנז הו. קורביטה ק'225, נידבה. אז באה ההודמנות הגדולה: קפטין וקר, בסרט המבוסס על סדרת המאמרים של כתב המלחמה ארני פייל, התפקיד שהפך אותו כוכב והבטיח את מקומו בשמי הוליבוד.

ללא רחמים

אלברטו לטואדה החל את דרכו כבמאי באיטליה של מוסוליני, עת החניקה צנ' זורה המורה כל נסיון רציני להראות את המציאות על הבד ואסרה להכליל בסרט כל תמונה של רצח, התאבדות, ניאוף, פיתוי, סטיה מינית, גניבה, שחי-תות. הנצורה לא הרשתה לשפוך אלא את הורוד שבאורות על פקידו ממשלה, שוטרים, חיילים, כמרים. בסרטיו הרא' שונים נאלץ הבמאי הצעיר לפנות עורך אל החיים ולחפש את נושאו בעבר הרו-מנטי.

עם סילוקו של מוסוליני הותרה הר-צועה. לטואדה ביקש, כאילו להדביק את הזמן האבוד, לכלול בסרטיו את כל הנושאים האסורים: בלגא רחמים מוצאים רציחות, התאבדות, פיתוי, סטיה מינית, גניבות רבות, שחיתות. שוטרים וחיללים מוצגים באור לא הורוד לחלוטין. הפעולה היא באיטליה לאחר המלחמה, שופת השחיתות והזימה. אנגילה (קארלה די פוג'יו) היא נערה צעירה שססתה מדרך הישר והביאה לעולם ילד בלתי חוקי שמת בחדשו הראשון. כיון שאינה מעיזה לשוב אל בית הוריה, היא נוסעת, ללא פרוטה, לצפון המדינה אל אחיה.

בהגיעה אל מחוץ הצפה נודע לה ש' אחיה, איש השוק השחור, נהרג. היא פוגשת בחייל אמריקאי כוש' (ג'ון קיצ' מילר) המנסה לעזור לה ולמנוע אותה משקיעה בחיי זנות אולם תכניתו אינה עולה יפה, הוא נאסר ואנגילה הופכת פרוצה. בסופו של דבר מאחד המות את השניים.

סיפור מילודרמתי מאד, אבל משכנע. לטואדה לא שחך את סרטיו הרומנטיים הראשונים וניסה להכניס לסרט מוסר השכל כדי להחזיר אנשים למוטב. זאת הנקודה החלשה האחת; מוסר ההשכל האמתי קיים במעשים המכוערים עצמם, לא בנואמים המתלוצצים אליהם. אך מלבד פרט זה, מצטיין הסרט באמת שבו, בפש' טותי בריאליות השחורה שלו: הסימי-טאות ההרוסות, המסבאות המוזהבות, הנמל והשוק השחור שסביבו, מתנה המעצר הצבאי, — כל הצדדים שציינו את איטליה של שנת 1945 מוגשים באמנות רבה.

ללא רחמים הוא הוכחה נוספת, אם הוכחה כזאת דרושה, שהערכת העולם לסרט האיטלקי החדש היא מוצדקת.